

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4882/2024-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Vukelića, predsjednika vijeća, Nevenke Baran, sutkinje izvjestiteljice i Željka Šimića, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza ROAD 69 j.d.o.o. u stečaju iz Šenkovca, Gorčica 10, OIB: 72163685229, kojeg zastupa punomoćnica Željka Filipčić, odvjetnica u Zagrebu, Radićeva 74, protiv tuženika MARIJANE ČOP iz Garešnice, Garešnički Brestovac, Radnička 9, OIB: 11858150930, kojeg zastupa punomoćnik Tihomir Volić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Volić, Ružička & Cabadaaj Cafuta d.o.o. iz Garešnice, V. Nazora 15a, radi isplate, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv dijela presude Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-60/2024-9 od 30. listopada 2024., u sjednici vijeća održanoj 21. siječnja 2025.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-60/2024-9 od 30. listopada 2024. u točkama I. i III. izreke.

Obrazloženje

1. Presudom navedenom u izreci ove presude prvostupanjski sud je naložio tuženiku da isplati tužitelju iznos od 11.989,91 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 8. studenoga 2016. do isplate prema stopama tih kamata pobliže navedenima u izreci te presude (točka I. izreke presude). Istom presudom sud prvog stupnja je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelj tražio od suda da obveže tuženika na isplatu zateznih kamata koje na iznos od 11.989,91 EUR teku od 1. siječnja 2016. do 7. studenoga 2016. (točka II. izreke presude) te je rješenjima o troškovima postupka sadržanim u presudi naložio tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.485,20 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 30. listopada 2024. do isplate prema stopi tih kamata pobliže navedenoj u

izreci te presude (točka III. izreke presude) dok je odbio kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška u iznosu od 625,00 EUR s pripadajućim zateznim kamatama (točka IV. izreke presude). Tako je prvostupanjski sud presudio jer je u ponovljenom postupku, a nakon ukidne odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-769/2024-2 od 9. travnja 2024. ocijenio da tuženik kao član uprave prednika tužitelja nije vodio poslove društva tužitelja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika pa je stoga u smislu odredbe članka 252. stavka 1. u vezi s člankom 430. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine broj: 152/11 - pročišćeni tekst, 68/13 i 110/15) odgovoran za štetu koja je tužitelju nastala sukcesivno tijekom 2023., 2014. i 2015. godine zbog manje položenog iznosa dnevnog utroška na poslovni račun prednika tužitelja od strane tuženika i drugih zaposlenika za što je tuženik znao te je postupao protivno odredbi članka 28. stavka 4. Zakona o fiskalizaciji u prometu gotovinom („Narodne novine” broj: 133/12, 115/16, 106/18, 121/19, 138/20 i 114/23) jer nije poduzeo radnje da se gotovinski novac iznad visine određenog blagajničkog maksimuma primljen tijekom dana uplati na račun tužitelja čime je tužitelju nastala šteta umanjeanjem njegove imovine. Pri tome, prvostupanjski je sud ocijenio neosnovanim tuženikov materijalno pravni prigovor zastare budući da potraživanje naknade štete prema članu uprave zastarijeva u roku od pet godina prema članku 252. stavku 6. Zakona o trgovačkim društvima, a kako je tužitelju nastala šteta sukcesivno tijekom 2013., 2014. i 2015. godine dok je tužbu podigao 28. srpnja 2017., to zastara utuženog tužiteljeva potraživanja nije nastupila. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio primjenom odredbi članka 154. stavka 5. i članka 155. Zakona o parničnom postupku.

2. Protiv točki I. i III. izreke te presude žalbu je podnio tuženik pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o troškovima postupka. Obrazlažući žalbene razloge tuženik u žalbi u bitnom navodi da je prvostupanjska presuda donesena na temelju nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka i iskaza svjedokinje Ivančice Tkalac, a uzimajući u obzir isprave priložene spisu i iskaze stečajnog upravitelja Tomislava Strniščaka i tuženika. Sud ističe da je iz tih dokaza utvrdio da je u konkretnom slučaju predniku tužitelja nastala šteta umanjeanjem imovine u vidu manje položenog dnevnog utroška tijekom 2013., 2014. i 2015. godine u iznosu od 11.989,91 EUR te da je manjak nastao tako da su u tom razdoblju tuženik i drugi zaposlenici prednika tužitelja dobavljačima plaćali robu za potrebe kafića gotovinom iz blagajne te svaka dva do tri dana ostatak dnevnog utroška donosili tuženiku koja je iznos uplaćivao na poslovni račun prednika tužitelja. Tuženik je imao saznanja da se u predmetnom razdoblju od tri godine stvarao manjak, na koji način i u kojem iznosu što je pokušao suzbiti otpuštanjem zaposlenika i zapošljavanjem novih. Sud je primjenom članka 252. stavaka 1. i 2. u vezi članka 430. Zakona o trgovačkim društvima, a uslijed postupanja tuženika protivno članku 28. stavku 4. Zakona o fiskalizaciji u prometu gotovinom tijekom 2013., 2014. i 2015. godine, ocijenio da je tuženik povrijedio svoju dužnost da vodi poslove tužitelja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika uslijed čega je tužitelju nastala šteta umanjeanjem njegove imovine u utuženom iznosu. Žalitelj smatra da iz iskaza svjedoka Ivančice Tkalac, a kojeg je sud u cijelosti prihvatio, proizlazi upravo suprotno utvrđenju suda odnosno iz iskaza tog svjedoka proizlazi da

je tuženik postupao s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika te da samim time ne postoji odgovornost tuženika za nastali manjak. Svjedok Tkalac je naveo da su, osim tuženika i drugi zaposlenici prednika tužitelja polagali utržak, to jest svaka dva do tri dana donosili novac njoj te ga je ona polagala na poslovni račun prednika tužitelja, a zaposlenici su i plaćali dobavljače gotovinom. Nadalje, žalitelj ističe da nikada nije isplaćivao dobit ni bilo kakve druge novčane iznose osim plaća, nikada nije davao pozajmice, a kada je od strane svjedokinje Tkalac upoznat s postojanjem manjkova, iste je nastojao suzbiti otpuštanjem i zapošljavanjem novih zaposlenika. Prema tome, iz iskaza svjedoka Tkalac proizlazi da je tuženik postupao s pažnjom urednog i savjesnog gospodarstvenika jer je činio sve što je mogao da smanji manjkove, no uslijed postupanja trećih osoba koje tuženik nije mogao spriječiti, manjkovi su se povećavali zbog čega je tuženik i zatvorio kafić te odselio u inozemstvo. Žalitelj stoga predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje odnosno da presudu preinači u smislu žalbenih navoda; tuženik potražuje trošak drugostupanjskog postupka u ukupnom iznosu od 412,50 EUR.

2.1. Odgovor na žalbu nije podnesen.

3. Tuženikova žalba nije osnovana.

3.1. Ispitavši presudu u pobijanim točkama I. i III. izreke temeljem odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) u granicama razloga određenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud donio pravilnu i na zakonu osnovanu odluku.

4. U konkretnom predmetu je između stranaka nesporno, a to uostalom proizlazi i iz povijesnog izvotka iz sudskog registra koji je priložen tužbi na str. 6.-8. spisa, da je tuženik do nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečaja nad tužiteljem bio jedini član društva tužitelja i njegov jedini zastupnik po zakonu. Nadalje, prema činjeničnom navodu tužbe, tuženik je (prije otvaranja stečaj nad tužiteljem) dnevni utržak - prihod tijekom poslovanja samo povremeno i dijelom polagao na poslovni račun tužitelja tako da je ostatak prihoda zadržao za sebe iako je taj utržak - prihod bio dužan položiti na poslovni račun tužitelja. Zbog navedenog, tužitelj smatra da mu je nastala šteta jer tuženik nije vodio poslove društva tužitelja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika. U odgovoru na tužbu tuženik je osporavao navode tužbe te je istaknuo materijalno pravni prigovor zastare tužiteljeva potraživanja (str. 63. spisa), a na pripremnom ročištu od 11. svibnja 2022. je predložio izvođenje dokaza saslušanjem tuženika kao stranke i svjedoka Ivančice Tkalac na okolnost vođenja poslovnih knjiga i knjiženja materijalno financijskog knjigovodstva prednika tužitelja. Nadalje, na pripremnom ročištu od 25. siječnja 2023. prvostupanjski je sud po prijedlogu tužitelja odredio provesti dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem (str. 74. spisa). Iz provedenog vještačenja po sudskom vještaku Zoranu

Milobara sa str. 86.-88. i 241.-244. spisa proizlazi da je tužitelj na dan 31. prosinca 2015. na kontu 1570 imao evidentirano potraživanje u iznosu od 90.338,99 kn od čega se iznos od 75.790,65 kn odnosi na manje položenu gotovinu od prometa i to za 2013., 2014. i 2015. godinu, a ostatak iznosa odnosno razlika između manje položene gotovine za navedene tri godine i stanja potraživanja na kontu 1570 knjigovodstvo tužitelja opisuje kao „pozajmice” no iz raspoložive dokumentacije nije moguće objasniti odnosno bez uvida u originalne dokumente nije moguće utvrditi temeljem čega su pojedinačna knjižena izvršena; osim toga, sudski vještak je u svom dopunskom nalazu i mišljenju naveo da je tužitelj imao tri zaposlenika u 2014. i 2015. godini te da nije moguće utvrditi da li je potraživanje iz tužbe rezultat radnji (manje položenog iznosa gotovine na račun tužitelja) izvršenih od strane tuženika ili nekog drugog zaposlenika. S obzirom na to da je sudski vještak Zoran Milobara na ročištu od 23. studenoga 2023. ostao kod svog nalaza i mišljenja kao i dopunskog nalaza i mišljenja odnosno pisanog očitovanja kojeg je dostavio u vezi prigovora tužitelja na njegov (osnovni) nalaz i mišljenje, prvostupanjski je sud izvršio uvid u isprave priložene spisu i na temelju tako provedenog postupka je 4. siječnja 2024. donio presudu poslovni broj P-106/2019 kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan smatrajući da se iz provedenog vještačenja ne može utvrditi je li potraživanje koje je predmet ovog spora u knjigovodstvenom smislu rezultat radnje manje položene gotovine na račun tužitelja izvršenih od strane tuženika ili izvršenih radnji od strane nekog drugog zaposlenika tužitelja.

4.1. Međutim, povodom tužiteljeve žalbe Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj PŽ-769/2024-2 od 9. travnja 2024. ukinuo prvostupanjsku presudu te je u toj odluci izrazio shvaćanje da činjenica je li do neuplate utrška na račun tužitelja došlo uslijed radnji/propuštanja tuženika ili preostalih tužiteljevih zaposlenika nije odlučna za osnovanost tužbenog zahtjeva. Naprotiv, drugostupanjski je sud u toj odluci na str. 290.-291. spisa naveo da je za osnovanost tužbenog zahtjeva odlučno je li tuženik kao član uprave koji je vodio poslove društva odgovoran društvu (tužitelju) za štetu zbog toga što nije postupao s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika jer je znao odnosno morao znati da se u duljem vremenskom razdoblju (2013.-2015. godina) dio novca od dnevnog utrška ne uplaćuje na račun tužitelja odnosno zato što nije obavljao potreban nadzor nad osobama (zaposlenicima) kojima je on (eventualno) povjerio posao da se gotovinski dnevni utržak od poslovanja redovno uplaćuje na račun društva tužitelja (culpa in inspiciendo). Osim toga, čak i u slučaju da je za samo propuštanje radnji da se gotovinski utržak položi na račun društva odgovoran neki (drugi) zaposlenik društva tužitelja, a ne sam tuženik, tuženik koji je cijelo vrijeme postojanja tužitelja prije otvaranja stečaja bio njegov zastupnik po zakonu i koji je kao jedini član uprave s određenim zaposlenikom sklopio ugovor o radu je odgovoran zbog pogrešnog izbora te osobe kojoj je on (eventualno) povjerio posao da dnevni utržak uplati na račun društva (culpa in eligendo). Međutim, budući da prvostupanjski sud u ranije vođenom postupku nije proveo dokaze koje je tuženik predlagao, a radi dokazivanja činjenice da je on vodio poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika (naime, prema odredbi članka 252. stavka 2. Zakona o trgovačkim društvima, na tuženiku je teret dokazivanja da je vodio poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika), to je u ponovljenom postupku bilo potrebno

izvesti dokaze koje je tuženik (pravovremeno) predložio na pripremnom ročištu od 11. svibnja 2022.

4.2. Sukladno uputi drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja je u ponovljenom postupku proveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivančice Tkalac (str. 313.-314. spisa) i saslušanjem stranaka (tužiteljeva stečajnog upravitelja Tomislava Strniščaka i tuženika; str. 315. spisa). Na temelju tako provedenog postupka sud prvog stupnja je donio pobijanu presudu.

5. Odredbom članka 430. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine broj: 152/11 - pročišćeni tekst, 68/13 i 110/15) je propisano da se na dužnu pozornost i odgovornost članova uprave društva s ograničenom odgovornošću na odgovarajući način primjenjuje (i) odredba članka 252. tog Zakona. Prema članku 252. stavku 1. Zakona o trgovačkim društvima članovi uprave moraju voditi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika i čuvati poslovnu tajnu društva s time da član uprave ne postupa protivno obvezi o načinu vođenja poslova društva ako pri donošenju poduzetničke odluke smije na temelju primjerenih informacija razumno pretpostaviti da djeluje za dobrobit društva. Nadalje, prema stavku 2. članka 252. Zakona o trgovačkim društvima članovi uprave koji povrijede svoje obveze odgovaraju za štetu društvu kao solidarni dužnici, a u slučaju spora članovi uprave moraju dokazati da su primijenili pozornost urednog i savjesnog gospodarstvenika.

6. U konkretnom predmetu, prvostupanjski je sud pravilno ocijenio da je tuženik kao (jedini) član uprave pravnog prednika tužitelja povrijedio svoju dužnost vođenja poslova društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika time što je znao da je tijekom 2013., 2014. i 2015. godine na račun društva uplaćivan manji iznos dnevnog utrška čime je postupao protivno odredbi članka 28. stavka 4. Zakona o fiskalizaciji u prometu gotovinom te nije poduzeo radnje da se sav gotovinski novac iznad visine određenog blagajničkog maksimuma uplati na račun tužitelja, a uslijed čega je predniku tužitelja nastala šteta umanjnjem njegove imovine u utuženom iznosu od 11.989,91 EUR.

6.1. Naime, upravo iz iskaza svjedoka Ivančice Tkalac, na kojeg se u žalbi poziva tuženik, proizlazi da je tijekom 2013. godine tužitelju nastao manjak u iznosu od 21.248,66 kn, tijekom 2014. godine u iznosu od 31.299,68 kn, a tijekom 2015. godine u iznosu od 37.790,65 kn iz razloga što je tuženik poslovao na način da je iz utrška on ili zaposlenici plaćali robu za kafić pojedinim dobavljačima, a potom se ostatak utrška polagao na poslovni račun prednika tužitelja te je tom prilikom po procjeni svjedoka koji je za tužitelja obavljao knjigovodstvene usluge nastao manjak u iznosu od oko 2.000,00 kn koji je s vremenom narastao na iznos iz tužbenog zahtjeva. Osim toga, iz iskaza tog svjedoka jasno proizlazi da je upravo navedeni svjedok upozoravao tuženika da postoji problem u vođenju knjiga i da nastaju sporni manjci (str. 314. spisa). Nadalje, premda je navedeni svjedok na upit punomoćnika tuženika je li tuženik pokušavao suzbiti manjkove izjavio da je tuženik otpuštao i zapošljavao zaposlenike, sama ta činjenica ne znači da je tuženik vodio poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, a kako to pogrešno smatra tuženik.

6.2. Naime, tuženik je morao svakodnevno ili u barem kraćim vremenskim intervalima pratiti da li zaposlenici tužitelja uplaćuju na račun društva tužitelja sav višak utška preko blagajničkog maksimuma odnosno, ako oni to ne čine (osim njihova otpuštanja), on je morao poduzeti radnje kako bi tužitelj od njih namirio štetu, na primjer pokretanjem tužbe radi isplate zadržanog(ih) iznosa; s tim u vezi, tuženik je kao član uprave postupajući s pažnjom urednog i savjesnog gospodarstvenika mogao (i morao) svaki put kada je pojedini zaposlenik zadužen za polaganje novca na račun tužitelja (ili za predaju tog novca svjedoku Ivančici Tkalac jer je prema iskazu tog svjedoka taj svjedok uplaćivao na račun tužitelja novac kojeg su mu donosili tuženik i tužiteljevi zaposlenici) zatražiti od njih potvrdu koliki iznos novca su preuzeli i potvrdu iz koje bi bilo vidljivo koji su iznos novca uplatili na račun tužitelja. Međutim, tuženik unatoč znanju za nastale manjkove prilikom uplate na račun tužitelja očito tako nije postupao već je, i prema iskazu svjedoka Ivančice Tkalac sa str. 313. spisa, tuženik poslovanje vodio neuredno te je teško mogao imati utjecaja i nadzor nad radom zaposlenika.

6.3. Prema tome, tuženik nije vodio poslove društva tužitelja (njegova prednika) s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika jer nije obavljao potreban nadzor nad osobama (zaposlenicima) kojima je povjerio posao da se gotovinski dnevni utržak od poslovanja redovno uplaćuje na račun društva tužitelja. Time je tužitelju nastala šteta jer tuženik nije poduzeo potrebne radnje da se sav gotovinski novac iznad visine određenog blagajničkog maksimuma u smislu odredbe članka 28. stavka 4. Zakona o fiskalizaciji u prometu gotovinom uplati na račun tužitelja. Zato je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da je tuženik odgovoran tužitelju za nastalu štetu u utuženom iznosu od 11.989,91 EUR prema odredbi članka 430. u vezi članka 252. stavka 1. Zakona o trgovačkim društvima.

7. Nadalje, premda tuženik u žalbi ne osporava utvrđenje prvostupanjskog suda da nije nastupila zastara utuženog potraživanja, ovaj sud smatra potrebnim navesti da je sud prvog stupnja pravilno taj tuženikov prigovor ocijenio neosnovanim pozivajući se pri tome na odredbu članka 252. stavka 6. Zakona o trgovačkim društvima kojom je propisano da zahtjev društva za naknadom štete protiv člana uprave zastarijeva za pet godina. Naime, upravo zbog toga što je odredba članka 430. u vezi članka 252. stavka 6. Zakona o trgovačkim društvima *lex specialis*, to za početak tijeka zastare zahtjeva za naknadu štete protiv člana uprave nije mjerodavan trenutak saznanja tužitelja za počinjenu štetu (i osobu koja je štetu počinila) pa se stoga u konkretnom slučaju ne može primijeniti trogodišnji zastarni rok iz članka 230. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23).

7.1. S obzirom na to da je tužitelju nastala šteta tijekom 2013., 2014. i 2015. godine, a tužitelj je ovaj spor pokrenuo tužbom 28. srpnja 2017. čime je u smislu odredbe članka 241. Zakona o obveznim odnosima prekinuo tijek zastare, te od dospijeća najstarije dospjele štete pa do pokretanja ovog spora nije protekao petogodišnji zastarni rok iz članka 252. stavka 6. Zakona o trgovačkim društvima.

8. Slijedom navedenog, tuženikovu žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama I. i III. njezine izreke, a na temelju odredbe članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku.

Zagreb, 21. siječnja 2025.

Dokument je elektronički potpisan:

Mario Vukelić

Vrijeme potpisivanja:

30-01-2025

14:28:28

DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#OC1156415448522D3937333439333636353139
OU=Signature
S=Vukelić
G=Mario
CN=Mario Vukelić

Predsjednik vijeća
Mario Vukelić

Broj zapisa: **9-30871-bb4ed**

Kontrolni broj: **0c380-072ce-8a905**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mario Vukelić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.